

STUDENT

SLOUPEK

Jistě všichni znáte Marvinu. Ted' samozřejmě nemyslím Martana Marvinu z Looney Tunes, ale našeho školního kocoura. Marvinu máme všichni rádi, je heboučkej, roztomiloučkej, a celkově vlastní všechny atributy, díky kterým kočky milujeme. Každopádně, jako každá kočka, je to taky pěkně prevít. Zajímavá věc je, že to, co tolerujeme u koček, tak bychom rozhodně netolerovali u svých lidských kamarádů. Například dnes: šel jsem na svačinu a cestou jsem ho potkal, jak se válí na náměstí Bratří Chárů. Tak jsem si k němu samozřejmě kleknul, abych si ho pohladil, a on si na mě a na moji tašku lehl a uvelebil se tam. Já jsem však chtěl jít na svačinu a ani po mých výzvách, aby mě nechal jít, nikam nešel. Tak jsem ho musel opatrně sundat a on měl ještě tu drzost se se mnou nerozloučit a uraženě odejít. Co kdyby Vám tohle udělal Váš lidský kamarád? Určitě byste za ním další den nešli, abyste ho pozdravili a pohladili, jako jsem to udělal já s Marvinem. Další zvláštní věc je, že jeden den se od Vás nechá hladit a tulí se k Vám a další den Vás poškrábe a hryzne. Tohle mi udělat kamarád, tak mu to pravděpodobně oplatím, i když je pravda, že znám jednu osobu, které její nahodilé hryzní také tolerujeme. Každopádně znám odpověď na svoji otázku a to, že kočky jsou jednoduše lepší než lidi. Sice se k nám ne vždy chovají hezky, ale aspoň jsou upřímné. A když už se k nám hezky chovají, zlepšší to náladu na celý týden.

VÁCLAV VOSTOUPAL ml.

INFO

Secret Santa

Vánoce se blíží a s nimi i všemi oblíbený Secret Santa. Zde na škole raději používáme označení Tajný Ježíšek zavedené Viki Hložkovou, přece jenom nejsme v USA ale v ČR. Pro všechny z Vás, kteří tuto tradici neznáte: jedná se o náhodné přidělení cizího člověka, kterému musíte koupit nějaký dárek. Vy také dárek dostanete, ale nedozvíte se od koho... Mail od Studentské Rady očekávejte v nejbližších dnech.

Jídelna

Pan Váša by rád všechny poprosil o dodržování nošení rukavic, respirátorů, mytí rukou a nevynášení jídla z jídelny. Jak jsme se dozvěděli přímo od něj, jsme jediná školní jídelna v celé republice, která má otevřený bufet, a to právě

EDITORIAL

Ani bych to neřekl, ale je tomu tak. Máme tu opět konec měsíce, opět STUDENTA. Musím se přiznat, že s tímto číslem jsem osobně zas tolik práce neměl. Nesmírně mě to těší nejen z hlediska časové vytíženosti, ale hlavně kvůli očividné aktivitě našeho studentstva. Většinu časopisu si totiž tentokrát studenti zaplnili sami! Pravda, trochu mne mrzelo, že si nemám kde vylévat své literární názory a převádět na Vás svůj (ne)vkus, ale v těchto situacích musí jít ego literáta stranou. Zůstalo mi alespoň to ego šéfredaktora/kritika, který si napíše nějaký ten sloupek nebo úvodník. O poezii jsem Vás, samozřejmě, také neochudil.

**CHCEŠ
PŘÍSPÍVAT DO
STUDENTA?
POŠLI NÁM
E-MAIL!**

díky povinnosti nosit rukavice. Pokud tedy rukavice nechcete, bude muset jídelna přistoupit ke zrušení bufetu...

Dále by také rád zavedl větší rozmanitost v rámci jídla. Bohužel je ale omezen rozpočtem, a jediná možnost jak ušetřit je zmenšit plýtvání jídla. Berte si tedy prosím jen to co opravdu sníte, kuchaři Vám spíše dají menší porci, ale vždy si můžete jít přidat. Jídelna je otevřena vašim připomínkám, ale i nápadům, pište na email předsedkyně jídelního výboru Evelyn Deliš - 15delis@opengate.cz. Jídelna je tu především pro nás...

Kalendárium

Kalendář akcí prosinec:
6.12.2021 Mikuláš
6.12.2021 Vánoční zpívání koled 2
13.12.2021 Vánoční zpívání koled 3
17.12.2021 Poslední den školy v roce 2021

O co chudší je však můj příspěvek, o to více se vynasnažili jiní. Třeba Vašek Vostoupal ml. (kterému se tímto omlouvám za uvedení jména v předchozím čísle bez ml.) se vyloženě činil a příspěvky nám zaslal hned dva: další ze svých humorných sloupků a hororovou povídku. Halloween je sice už za námi, ale kdo říká, že se nemůžeme bát i o adventu. Lenka Sikorová pak přispěla svou detailní reportáží z Prague Playoffs. Pokud jste se sami nebyli podívat nebo si chcete jen ujasnit nějaké ty okolnosti, toto je článek pro Vás.

Nechybí ani již pravidelný rozhovor od mého spolušéfredaktora Matthewa, tentokrát se svérázným vychovatelem Fidleem. Jsem moc rád, že nebyl příliš zkroušený přesunutím Missáka a rozhovor nám přesto poskytl. Jde totiž o neuvěřitelně zajímavou osobnost, pro mne již neodmyslitelně spjatou s Open Gate. Jestli jste si někdy říkali jak se někdo dostane od pedagogiky přes filmovou a divadelní teorii ke stavebnictví a zase zpátky k pedagogice nebo jenom proč se Fidlo jmenuje Fidlo, rozhovor nemůžete vynechat.

Jak je již u časopisů zvykem, příští číslo bude lehce vánočně laděné, ač vychází až v lednu. Budete si aspoň moci svátky připomenout. Nižte najdete výzvu k příspěvkům do dalšího čísla, tak se určitě ozvěte!

Příjemnou četbu!

MIKULÁŠ ŠKORPIL
Spolušéfredaktor

Prosinec měl být akcí plný, FLOG každý čtvrtek, Vánoční Večeře (všechny tři), Volejbalový turnaj... Všechny tyto akce musely být preventivně zrušeny, z epidemiologických důvodů. U Vánoční večeře se jedná o jiném formátu jen v rámci tříd (více informací bude následovat v mailu od vedení), ostatní akce budou přesunuty na pozdější termíny, takže se nemusíte bát že o ně přijdete.

Jak slavíte Vánoce?

Do prosincového čísla připravujeme článek o vánočních tradicích v různých kulturách, které na Open Gate máme zastoupeny. Jste-li student, rodič, učitel, vychovatel nebo klidně školní varan a chcete se podělit o Vaše vlastní tradice, ozvěte se nám na naše e-maily. Můžeme s Vámi udělat kratší rozhovor nebo otisknout Váš vlastní výstup. Kreativité se meze nekladou!

ROZHOVOR – „Na kolejích můžu i práci odpočívat“

Kolejní studenti ho znají velice dobře, denní vědí, o koho se jedná, když se řekne Fidlo. Občanským jménem Michal Hensl je již od roku 2009 vychovatel na klučičí koleji, kde se stará o kluky od kvinty do septimy. Organizuje kolejním studentům zajímavé programy, a dá se říct, že je takovou hlavní tvář kolejí. Ptá se Matthew Novák.

Vystudoval jsi pedagogiku, proč najednou změna a šel jsi dělat do stavebnictví?

Já jsem pedagogiku a psychologii vystudoval na střední škole – SPgŠ v Litomyšli, a vysokou jsem studoval na Univerzitě Palackého v Olomouci – historie filmu a divadla. A když jsem učil v polovině devadesátých let, mimochodem jsem učil na Barrandově výtvarnou výchovu paní učitelku Velkovou, když jí bylo asi dvanáct, tak jsem bral neskutečně malý peníze, že kdejaký brigádník na stavbě bral víc. Tak jsem prostě normálně odešel. Pak jsem byl v Británii, kde jsem vlastně dva roky vychovával dohromady asi čtrnáct dětí od 0 do 15 let. Když jsem se vrátil zpátky, tak kamarád zakládal firmu, a potřeboval někoho kdo jí bude řídit, takže já pak vstoupil vyloženě do architektury.

Co tě přitáhlo zpátky k práci s dětmi?

Nebylo to tak, že bych měl velký stesk po dětech a už vůbec ne z Británie. Ale já jsem se vlastně vrátil do Česka a při fotbale jsem si utrhl koleno. Neměl jsem pojistku, takže jsem deset měsíců chodil o berlích a bral jsem dva tisíce korun měsíčně. Manželka to táhla sama – z platu zaměstnance v rozhlase. Jednou mi prostě řekla: „Už toho je dost“, a ukázala mi inzerát na vychovatele na Open Gate. Začal jsem tedy úplně znova a nastoupil jsem sem.

Co tě nejvíc naplňuje na práci vychovatele?

Je to odpočinek, který vznikne nesmírnou zátěží. Já to vlastně ani neberu jako práci. Každý den nemusí být dobrá nálada. Já mám plus minus 30 kluků na starosti a každý den spolu nějak komunikujeme. Někdy jsou velký starosti, někdy menší, ale skoro vždycky, skoro každý den, se s někým zasmějeme. A já doufám že oni často i se mnou. A to si myslím že je fakt taky super. Navzájem si hrozně pomáháme, aniž bychom o tom věděli. No, a tím kontaktem s vámi mladými, vám kradu tu vaší energii.

Přesně to říkal pan Šrůta: „Učení mi přijde jako v antice, kolem mě jsou mladí lidé a člověk z nich bere tu energii“

My starší to tak máme... *(směje se)*

Co tě dokáže úplně vytočit?

Neustálé opakování. Když prostě řeknu: „Kluci dneska je prádelna“ a on jde dál. „Kluci dneska je prádelna! Půjdeš do prádelny?“ a on odpoví: „Já jsem tam ještě nikdy letos nebyl“. „A kdy tam půjdeš, už je listopad“ „A proč bych tam chodil?“ Taková omezenost, a to že musím pořád něco opakovat. Na naší práci se to bohužel opakuje dost často. Ale to není jenom o práci, mě opakování štve i doma.

Je nějaký moment na OG, na který jsi vážně pyšný? (něco co se podařilo zorganizovat atd.)

Rodinný pobyt na Zelené Koleji a tři narozené děti k tomu *(směje se)*. Ne, dělám si psinu. Jinak určitě, když jsme založili vychovatelskou kapelu JELITA, bohužel už nefunguje, ale zase bychom se rádi k tomu vrátili, třeba už letos na Blue Vanu... Missák, Misska, Movember – povídání si o

prevenci rakoviny prostaty, to jsou povedené akce. Pak taky víkendové pobyty, který tedy už tak moc „nejedou“ jako dřív, když tady přes víkend zůstávalo třeba třicet dětí. Krásný víkendový pobyt byl jednou na Halloween, kdy jsme jeli na hřbitov na Vyšehrad, a každý si vylosoval jednu osobnost, která je na Slavíně uložena k věčnému odpočinku, naučil se o ní něco, a celou sobotu se choval jako on. Na Bedřicha Smetanu v metru nezapomenu. Taky mě teď celkem potěšilo setkání s absolventy v areálu OG, kdy mě mimo jiné Joshua Zrzavý poctil větou: „Ty čoveče, Fidlo, kdyby tys tady nebyl, tak už su dávno mrtvé“.

Na OG jsi již od roku 2009, to už je pěkná řádka let, co tě tady drží tak dlouho?

Asi ta různorodost té práce. Jak mi vadí to opakování, tak mi vlastně vadí i ten stereotyp a ten mi tady, zdá se, nehrozí. Jednak mám třeba 25 kluků, jednak chci dělat třeba hudbu nebo divadlo, jednak se bavím s těmi kluky o různých tématech. Zvláště když se na něčem pracuje, třeba jako právě na tom Missákovi, kdy z pětadvaceti kluků mi deset pomáhá na celé té organizaci. Takže se spolu bavíte, prožíváte spolu nějaký tvůrčí vzestup, tak to se mi líbí. Navíc náš kolektiv se každý rok mění, přicházejí a utvářejí se nové osobnosti. Líbí se mně, když můžu za mládenci přijít a požádat je třeba o radu v rámci technologií, studia jazyků, nebo jiných témat, kterými se oni na vrcholové úrovni zaobírají.

Fidlo, pod touto přezdívkou tě zná většina školy... Jak vznikla?

To byli kluci ze třídy: Martin Kábrt, Honza Fleischmann, a Ondra Malinský. Ti mě takhle začali říkat a říkali mi asi tak rok nebo dva a já jsem se jich ptal: „Proč mi říkáte Fidlo?“ a oni měli pořád takový ty kecý, že mám vousy jak Fidel Castro, že dobře fidlám na housle... Prostě výmysly. Mě to nějak nedráždilo a jenom mě to fakt v podstatě jenom zajímalo, co je napadlo za blbost. No, jednou Honza Fleischmann odjížděl s vysvědčením domů, chtěl si vzít kartičku, že hrozně pospíchá domů. A já říkám: „Dokud mi, Honzo, neřekneš, jaký je důvod toho, že mi říkáte Fidlo, tak tě nikam nepustím, a nejedeš domů na prázdniny.“ Za tři minuty mu jel autobus, tak to okamžitě vyklopil. Prý to bylo tak, že když jsem sem nastoupil, byl jsem tady asi dva dny, tak on přišel za svým vychovatelem Pavlem Knížkem, kterému se říká Šéf. Šéf stál za mnou, a Honza se ptal mě, co má udělat s ručníky. Já mu řekl: „Nech si je třeba na sušáku.“ A on řekl: „Víte co, vy jste takový šéfídl.“ Za mnou stál Šéf a já jsem jako malý šéf. Potom se to oddělilo, jeden byl Šéf a já jsem se stal Fidlem. Taková banalita.

Co nejraději děláš ve svém volném čase?

Rád spím. Když jsem byl ještě před operacemi kolen zdravý, tak jsem rád sportoval. Teď už třeba radši jenom rotoped a nebo pomalý ping pong. Moje práce je hodně o komunikaci a o poslouchání, tak jdu někdy v noci do auta, kde si pustím rádio a poslouchám ho v klidu a sám, buď zábavný pořady, nebo vážnou hudbu, nebo mluvený slovo. Tím dokážu dobře zrelaxovat.

REPORTÁŽ

Prague PlayOffs, celosvětově známá akce, která se již po třetí konala v našem hlavní městě, konkrétně v O2 aréně. Tato událost správně připadala již na rok 2020, ovšem kvůli situaci s koronavirem byla odložena na rok letošní, a tak si diváci od čtvrtka do neděle mohli užít 4 závodní dny plné zábavy, ale také napětí a vzrušení. No a pro ty z vás kteří neví o co se vlastně jedná, pojďme si udělat rychlé shrnutí, co to ta akce Prague PlayOffs vlastně je.

Prague Playoffs je převážně o parkurovém ježdění, zjednodušeně jezdeckví nebo jízda na koni. Jde tedy o disciplínu parkur, což je skákání přes překážky určité výšky v předem určeném pořadí a částečně i trase. Zde ale nejde jen tak o ledajaké parkury, Prague PlayOffs je totiž finálem Global Champions League, což je série závodů konající se po celém světě. Ti nejlepší světovní jezdci sbírají body do žebříčku podle umístění v závodech, a pokud jich mají dostatek, můžou startovat právě v Praze, v úplném finále jednoho z nejprestižnějších závodů na světě. A i když by se mohlo zdát, že jde jen o soutěž jednotlivců, nenechte se mýlit. Ve finále GLC je totiž jak Grand Prix jednotlivců, tak tří kolová soutěž 16 nejlepších týmů, která má své vyvrcholení poslední den tohoto eventu. To by snad na úvod stačilo, teď už něco k tomu jak tohle celé vlastně probíhá.

Vše začíná již několik dní, téměř týdnů dopředu, kdy se musí O2 aréna na parukové závody připravit. Vnitřek vysypat pískem, postavit halu na opravení ale také připravit stáje. Mimo to zařídit catering, skokový materiál, hotely pro ubytování jezdců, ošetřovatelek koní, doprovodu a mnoho dalšího. Po celé této přípravě může vše vypuknout, a tak se v úterý začínají sjíždět jezdci a koně z celého světa. Ti ubytují sebe i koně a zabydlí se, aby byli náležitě připraveni na 5 nadcházejících velmi náročných dní. Ve středu sice ještě nezačíná program pro diváky, ale pro všechny ostatní již ano. Koně projdou vet checkem, neboli veterinární prohlídkou, a poté se jdou krátce pojezdit na pracoviště či přímo do haly, aby se seznámili s místními prostory.

A další den už se může začít soutěžit. Po posledních cvičných skocích a přípravách se ve čtvrtek ve 2 hodiny odpoledne otevírá O2 aréna, kde je zahajovací program, a poté první soutěž dne ve výšce 145/150 cm. Tato soutěž ještě není součástí GCL, je pro jakékoliv dostatečně výkonné jezdce jak od nás z republiky, tak ze zahraničí. Poté následuje koňská galashow, která se ročně obměňuje. Tento rok zde šla spatřit například akrobacie na koni, závod spřežení, či hra se jménem horseball. S úderem 6 hodiny a 20 minut se následně slavnostně zahájí GCL, kde diváci mohou vidět veškeré soutěžící jezdce a týmy v těch nejvyšších soutěžích. Po skončení se jde na první hlavní závod, kterým je týmové čtvrtfinále GLC na výšce překážek 155/160 cm. Každý tým startuje vždy ve složení 3 jezdců, ovšem přítomni jsou i náhradníci, kteří mohou v průběhu dalších kol ve složení týmu střídat. Stejně tak mohou jezdci mezi dny střídat své koně. V této soutěži, i přesto že do O2 arény přijíždí týmů 16, startuje týmů pouze 12, jelikož 4 nejlepší týmy z žebříčku mají automaticky zajištěný postup do nadcházejícího semifinále, kde se utká týmů dvanáct. A tak si jednoduchou matematikou může každý spočítat, že ve čtvrtek se bojuje o prvních 8 příček, které postupují do dalšího kola.

Pátek se od předchozího dne moc neliší, hlavní změnou je ale začátek již v 9 ráno, kdy pro jezdce začíná small tour na výšce 130 cm, poté medium tour na 140/145 cm a nakonec large tour na 150 cm. Tyto soutěže slouží pouze jako doprovodný program a tím pádem je start možný pro veškeré přihlášené jezdce. Výsledky jsou vždy vyhlášeny na slavnostním dekorování hned po skončení dané soutěže. Pevně v poslední soutěži lze většinou spatřit jezdce, kteří budou startovat v soutěžích finálových, většinou ale s jiným koněm než tím ve finálové soupisce. Po skončení soutěží, a samozřejmě také doprovodného programu v podobě galashow, začíná hlavní soutěž dne: semifinále 12 nejlepších týmů, které postoupily ze čtvrtka. V pátek mohou diváci konečně vidět i 4 nejlepší týmy, které v prvním kole, jak již bylo zmíněno, nestartují. Tento den je ale ještě náročnější úspět, protože do nedělního finále postupuje pouze polovina startovní listiny, tedy 6 týmů.

Posouváme se k sobotě, kdy den začíná stejně a to zahajovacími soutěžemi. Zde nastává menší změna v podobě výšky parkuru, jak small tour tak medium tour se totiž zvyšují o 5 cm na výšky 135 cm a 145 cm, pouze large tour zůstává na 150 cm. Následuje opět doprovodný program a poté slavnostní zahájení GCL Super Grand Prix, finálové soutěže jednotlivců. Zde startují všichni jezdci, kteří alespoň jednou vyhráli jedno z kol Global Champions League za danou sezónu. Tento rok to bylo 15 jezdců, kteří neusilují pouze o trofej, ale také o 1,44 milionu eur, a za to už stojí bojovat.

Tím to ale celé nekončí, před námi je totiž ještě poslední den a dlouho očekávané finále soutěže týmů. Jako obvykle, dopoledne je vyplněno úvodním programem. Po něm už následují pouze 2 soutěže a po koňské galashow je na řadě slavnostní zahájení velkého finále, GCL Super Cup finále. 6 nejlepších týmů zůstalo po dvou vyřazovacích kolech, ale pouze jeden z nich se může stát vítězem a odvézt si trofeje spolu s peněžní výhrou 3,5 milionu eur.

A jak vlastně dopadl letošní ročník Prague PlayOffs? Kdo měl to štěstí a vybojoval všemi chtěnou trofej? V týmové soutěži zvítězili London Knights, v jejichž sestavě byl například i vítěz letošních olympijských her Ben Maher. Ten ale startoval pouze v jednom z kol, v úplném finále nestartoval. Český tým s názvem Prague Lions ve složení Sergio Alvarez Moya, Jur Vrieling, Niels Bruynseels a samozřejmě Anna Kellnerová se bohužel do úplného finále nedostal, v pátek byl totiž v pořadí sedmý. V soutěži jednotlivců mohlo slavit švédsko, protože jejím vítězem se stal Henrik von Eckermann s koněm King Edward.

Jako poslední je důležité zmínit, že bylo potvrzeno konání finále GCL v Praze i v roce 2022, takže se všichni máme na co těšit! Naše škola navíc tento rok i v minulých ročnících nabízela lístky zdarma na určité dny této akce, takže se můžete jít sami přesvědčit o skvělém programu a atmosféře. Pokud vás zajímá cokoliv dalšího, co nebylo v článku zmíněno, neváhejte se podívat na stránky Prague PlayOffs

<https://www.pragueplayoffs.com/>

nebo na stránky této série závodů

<https://www.gcglobalchampions.com/>

STUDENT INFORMUJE

PREMIÉRA 27. 11. 2021

ŠVANDOVO DIVADLO

**Muž vlastní penis,
vagina vlastní ženu**

SLOUPEK

Tak tu máme opět listopad, čas pietních projevů, x-tých vln pandemie a kritiky neexistující vlády. Každý veřejný činitel od začátku měsíce do 11. 11. nosí poslušně na klopě vlčí mák, ač už neví proč, u nás se vlčí máky asi nejvíc proslavily písní Zdeňka Svěráka a po nějakých vojácích jen tak někdo nevzdechne. A i když už jo, tak hlavně aby někdo zase vzdechl po něm. Není lepšího místa se předvést jako slušný občan než u nějaké hezké památky nebo piety. Píseň Neznámého vojína stále aktuální, i po letech. Aspoň někdo se z těch válek raduje. 17. listopadu pak letí rudé květy do koše a na dmoucích se prsech veřejných činitelů je vystřídají trikolóry.

Na výročí revoluce je obecně dost krušno. V poslaneckých kancelářích PR týmy narychlo smolí dojemné posty na Instagram, nejlépe s humorným popiskem, že politikovi sice v té době bylo 10, ale s odkazem revoluce a její dobou se hluboce ztotožňuje. Není větších expertů na světě na falešnou nostalgii než Čechů. Tiskárny nezvládají nápor Chvilkařů valících se šířit nic neříkající letáky o tom, jak by každý měl volit prezidenta podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a usvědčení agenti StB a jiná komunistická hovada si zase zacpávají uši a barikádují kanceláře před náparem pravdy a hlukem klíčů. Na veřejnost už radši, díky za to, nelezou a akorát si užívají svých pár minut v televizi, nejlépe ve vstupu z Průhonic.

Vše pak vrcholí mdlými akcemi na Václavském náměstí, kde má člověk jedinečnou možnost sledovat zestárlé disidenty nucené k produciování se po podiu. Absolutní neschopnost organizátorů jakkoliv oživit umrtvené publikum je až neuvěřitelná, nepomáhá ani nostalgický zpěv Modlitby pro Martu nebo sázka na jistotu Měky. Moderátoři tak hulákají hluše na Václavák svá poselství, která jsou sice aspoň lehce oduševnělá, nikdo jim však nevěnuje žádnou pozornost. Všichni jsou tam jenom aby splnili občanskou povinnost, po vzoru svých zastupitelů. Je konec, všichni jdou domů. Technické služby přes noc zametou z Národní hromádky trikolór a bedňáci rozeberou podium. 18. listopadu už si na nějakou revoluci nikdo nevzpomíná, nikdo se nehlásí k odkazu, jen si sem tam odplivne před zapadlou knihovnou Václava Havla v Ostrovní ulici.

LENKA SIKOROVÁ

MIKULÁŠ ŠKORPIL
Vychází 1x za měsíc

POESIE

První sníh
Už leží na polích
Tak piju líh
A dumám o očích tvých

Před barákem jménem Hlahol
Ocit jsem se zase na mol
Vymotám se z flašek lesa
Zajdu radši do Mánesa

V té ulici Vodičkové
Svítlí lampy neonové
V té ulici osudu
Zapadl jsem U Sudu

V té ulici V Jámě
Dvořil jsem se dáme
Kradla srdce jako straka
Zajdu na dort do Myšáka

Zas zkupuju kapesníky a Paralen
Je to jak horečkový sen
Bublě se tetelí
Ptáci jsou na jihu
Stromy se převlíkly
Do barev podzimu
Já se zase musím
Připravit na rýmu

MIKULÁŠ ŠKORPIL

POVÍDKA

Jiří se dívá z okna a pozoruje souseda, jak přijíždí v novém a docela luxusně vypadajícím autě. Není to jeho souseď v pravém slova smyslu, Jiří bydlí v pátém patře paneláku a souseď má velký rodinný dům v obytné zóně vedle sídliště. Jiří má tak přehled o všem, co se na souseďově pozemku stane, ať se jedná o nový bazén, který je v zemi a má dokonce i uzavíratelnou průhlednou kopuli, o přístavbu dalšího patra, či jeho nové, už třetí auto. Se souseďem vždy vycházel za dobře. Znali se již od základní školy, a i když souseď odešel na gymnázium, stále se scházeli. Jiřího však na souseďovi občas iritovalo, že mu vždy všechno lépe vycházelo. Ostatně i nyní žije ve velkém rodinném domě s krásnou ženou, dcerou a jedním děckem na cestě, zatímco Jiří bydlí sám v králíkárně v malém bytě po matce. Jak se tak zasněně koukal a přemítal, co je a mohlo být, zmocnil se ho vztek. Sám ani nevěděl proč a na co se vzteká, zdali na sebe, na souseďa, či na celý svět, ale prostě měl vztek, že kouká sám ze stísněného bytu v brutalistickém paneláku na obytnou čtvrť plnou boháčů včetně jeho souseďa.

Už chtěl odstoupit od okna, když se z prostoru mimo jeho periferní vidění vynořila postava v černém. Normálně by si prostého chodce v ulici ani nevšiml, ale na této osobě ho cosi zaujalo. Opřel se opět o okno a pozoroval ji. Nemohl to určit přesně, ale vypadalo to jako by měla dlouhý kabát až ke kotníkům, což bylo mírně podivné v teplém jarním dni. Pravděpodobně se jednalo o ženu. Měla dlouhé havraní vlasy. Když dáma procházela kolem souseďova domu, zastavila se, rozhlédla se kolem, jakoby se chtěla ujistit, že ji nikdo nepozoruje a přešla bránu od souseďova plotu. Došla k autu a zdálo se, že ho objela celé klíčem, pak znovu přešla bránu, tentokrát na druhou stranu a odešla stejným směrem, kterým přišla, jako by se vracela z procházky. Začínalo se smrákat a tak se Jiří odebral do postele a přemýšlel nad tou dáma v černém.

Když se ráno probudil a uvařil si kávu, přistoupil k oknu a čekal, až souseď odjede do práce. Když souseď vyšel z domu, doběhl k autu, rukama se popadl za hlavu a začal velmi

nahlas nadávat, až i ostatní obyvatelé činžáku vykoukli z oken, aby se podívali, co se děje. Jiří zavřel okno, odstoupil od něj a začal se nahlas smát.

„Ona mu to auto fakt přejela klíčem, zajímalo by mě, co proti němu má. Ale ať je to cokoli, plně jí chápu.“ Pomyslel si.

Pro souseďa samozřejmě nebylo přelakování auta žádný problém, přesto udělalo Jiřímu velikou radost, že mu někdo konečně shodil hřebínek. Uběhl týden a dáma v černém způsobila několik dalších neplech a nepřijemností souseďovi. Nalila mu barvu do bazénu, počmárala plot a poházela dům vajíčky. Ani netušil jak je možné, že ji ještě nikdo nechytl a že jí to zatím prochází, souseď však nainstaloval na svůj pozemek kamery a od té doby ji neviděl. Stále na ni však myslel a říkal si, kdo to vlastně je, kde bydlí, a co má proti souseďovi.

Jednoho dne pozval souseď Jiřího na večeři, jako to dělává každý měsíc nebo dva. Jiří se snažil co nejslušněji obléknout a v samošce koupil nejlevnější lahvové víno, aby nepřišel s prázdnou, jako to dělával každý měsíc nebo dva. Když přišel, přátelsky se pozdravili, souseď převzal víno a pozval ho dovnitř. Jiří se posadil v obýváku se souseďkou, zatímco souseď chystal večeři.

„Moc si vážím toho, že mému muži nedělá problém zastat práci, kterou normálně dělám já, když se vrátí po náročném dni v práci. Teď je to ale náročnější pro mě než pro něj v práci, tedy to aspoň tvrdí, ale chce, abych odpočívala co nejvíc, zatímco jsem těhotná. Je to opravdu skvělý člověk, a jsem ti moc vděčná za to, že jsi nás seznámil.“ Začala konverzaci souseďka.

„Ano, to vsutku je. A to seznámení vůbec nestojí za řeč, hned jak jsem poznal já tebe, tak jsem věděl, že se k sobě budete náramně hodit.“ Řekl Jiří a vzpomněl si, jak se ji pokoušel kdysi dávno na zábavě sbalit, jenže ho vyrušil souseď a ona nakonec odešla s ním. Zbytek je historie a ona teď sedí přímo před Jiřího očima.

Po pár minutách je souseď zavolał, že večeře je hotová. Seděla tam celá rodina souseďovic, tedy souseď, souseďka s nenarozeným

souseďčátkem a již narozené čtyřleté souseďčátko, plus ještě Jiří. Uprostřed ebenového stolu byl hrnec s nějakou omáčkou či polévkou a kolem talíře s nějakým pro něj neznámým pečivem. Jiří nevěděl co to přesně je, ale vonělo to hezky a velice mu to chutnalo.

„Slyšel jsem, že ti tu někdo poslední dobou dělal nějaké roštárny.“ Privil Jiří.

„Jo kdyby jen roštárny, obyčejný vandalismus to je. Nechápu co proti mně kdo má, nikdy jsem nikomu nijak neublížil,“ Jiří se napil vína „nikoho nepodvedl a se všemi souseďy taky vycházím za dobře. Možná si nějaké puboš řekl, že bude hrozná sranda uškodit největšímu boháčovi v okolí, ale od té doby, co jsem nechal nainstalovat ty kamery, se nic nestalo a bojím se sem přijít. Ale aspoň máme s rodinou pokoj a nemusíme se ničeho bát.“ Odpověděl souseď. Chvilí ještě jedli a povídali a Jiří se omluvil, že si potřebuje odskočit.

Když se vrátil, spatřil jak mezi futry, která vedou do jídelny, stojí postava v černém kabátě. Otočila se a on uviděl, že se jedná o Dámu v černém. Byla vysoká, měla dlouhé havraní vlasy a v ruce držela zakrvácený kuchyňský nůž. Ten vzápětí upustila a vyběhla z domu pryč. Jiří chtěl běžet za ní, ale stál jako opařený. Když se vzpamatoval, rozhlédl se po jídelně. Na stole a na podlaze se válela pobodaná a zakrvácená rodina souseďů. Souseď, souseďka i souseďčátko. Jiří běhal kolem a kontroloval tep, ale žádný nenašel. U nikoho.

Šel si umýt krev z rukou do koupelny. Zašpinil se při kontrole tepu. Podíval se do zrcadla nad umyvadlem a na vteřinu v něm uviděl Dámu v černém. V tu chvíli se ho zmocnil zvláštní pocit. Jakoby se probudil ze snu, ale zároveň v něm byl. Ten sen se odehrával do teď, ale nový sen se mu právě přehrává v hlavě. Objíždí v něm auto klíčem, lije barvu do bazénu, čmárá na plot, hází vajíčka na dům a vraždí bezbrannou spokojenou rodinku. Jenže to není sen, jsou to jeho vlastní vzpomínky, které byly do této chvíle zkresleny. Žádná Dáma v černém nikdy neexistovala, pouze Jiří a jeho závist.

VÁCLAV VOSTOUPAL ml.
Vychází 1x za měsíc